

Το θείον ον

Ορ

Είναι

ιδιαιτέρως προσφιλές στους φιλοσόφους να παριστάνουν τον Θεό σαν αόριστη δύναμι που δεν είναι δυνατό να συλληφθή παρά ως ένα ασυνείδητο και χωρίς ζωή κινούν ακίνητο.

Ακόμη χειρότερη είναι η περίπτωση της ατυχούς θεολογίας των Θνητοθεϊτών, οι οποίοι παρουσιάζουν τον θεό σαν μία υπερκόσμια κατάστασι διακεχυμένη και άμορφη, που θα μπορούσε να παρομοιασθή με την άμορφη ύλη, πριν έλθη ο Δημιουργός του Πλάτωνος να την διαμορφώση, ή με το χάος, πριν έλθη να το διακοσμήση ο Νους του Αναξαγόρα.

Θα μπορούσε να παρομοιασθη, αν επάνω από την ύλη και το χάος δεν ήσαν τα δύο εκείνα διαμορφωτικά όντα. Πλησιέστερα προς την έννοια του Θεού των Θνητοθεϊτών είναι ο Βυθός του Βαλεντίνου και το Μη Ον του Βασιλείδου, από το οποίο βαθμιαίως αναδύθηκε η ύπαρξις. Παρατηρείται όμως αυτή η ουσιώδης διαφορά, ότι, ενώ οι παλαιοί Γνωστικοί φθάνουν από την ανυπαρξία στην γέννησι του Θεού, οι νέοι Θνητοθεΐτες φθάνουν από την ύπαρξι του Θεού στον θάνατό του.

[\(περισσότερα...\)](#)